

Sygn. akt I ACa 1263/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Alicja Myszkowska

Sędziowie: SA Wiesława Kuberska (spr.)

del. SO Marta Witoszyńska

Protokolant: st. sekr. sąd. Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. P.**

przeciwko **(...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G.**

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej J. M.

o stwierdzenie nieważności uchwały

na skutek apelacji interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 14 kwietnia 2016 r. sygn. akt I C 1617/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od J. M. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1263/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Płocku, w sprawie z powództwa Z. P. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. o stwierdzenie nieważności uchwały Walnego Zgromadzenia Członków (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. nr (...) z dnia 27 czerwca 2015 r. lub jej uchylenie, oddalił powództwo (pkt 1), zasądził od Z. P. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (pkt 2)

(wyrok – k. 117)

Sąd Okręgowy powyższe rozstrzygnięcie oparł na podstawie następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne.

W dniu 27 czerwca 2015 r. odbyło się Walne Zgromadzenie (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G.. W porządku obrad przyjęto m.in. rozpatrzenie wniosku L. L. i zarządu spółdzielni w sprawie ustalenia zasad rozliczania gospodarki energii cieplnej za lata 2008 – 2012, 2014 oraz lata przyszłe.

Zarząd Spółdzielni zawnioskował, by Walne Zgromadzenie wskazało kierunek rozwoju działalności gospodarczej i społecznej w zakresie zasad rozliczenia gospodarki energii cieplnej, zaproponował trzy rozwiązania, m.in. by nierozliczony wynik z tytułu energii cieplnej za lata 2008 – 2012 przeznaczyc na fundusz celowy.

W tym dniu Walne Zgromadzenie podjęło uchwałę nr 26/2015 o następującej treści „wskazać kierunek rozwoju działalności gospodarczej oraz społecznej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. w zakresie rozliczenia wyniku z tytułu gospodarki energią cieplną za lata 2008 – 2012 w wysokości 196.037, 82 zł w ten sposób, że rekomendować jego przeznaczenie na fundusz celowy.”

Za przyjęciem uchwały głosowało 27 osób, przeciw 3 osoby.

Wcześniej Rana Nadzorcza spółdzielni także zajmowała się kwestią rozliczenia nadwyżki energii cieplnej; postanowiła jednak pozostawić zarządowi sprawę uregulowania nadwyżki.

W dacie podjęcia powyższej uchwały statut spółdzielni przewidywał w § 25, że do wyłącznej właściwości Walnego Zgromadzenia należy m.in. uchwalanie kierunków rozwoju działalności gospodarczej oraz społecznej i kulturalnej. § 84 stanowił zaś, że członkowie spółdzielni i właściciele lokali zobowiązani są ponosić wydatki w postaci kosztów eksploatacji, koszty centralnego ogrzewania, dostawy wody i odprowadzania ścieków, eksploatacji dźwigów osobowych, koszty działalności społecznej i oświatowo-kulturalnej, odpisy na fundusz remontowy oraz koszty zarządzania nieruchomościami, przypadające na gospodarkę zasobami mieszkaniowymi. § 86 ust. 5 przewidywał, iż różnice (nadpłaty lub niedopłaty) za centralne ogrzewanie rozliczane są w terminach ustalonych przez zarząd.

Z. P. jest członkiem (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G..

W Sądzie Rejonowym w Gostyninie toczą się sprawy o sygn. akt I C 161/14 i I C 656/15 z powództw członków spółdzielni przeciwko spółdzielni o wypłatę nadwyżek wpłat za energię cieplną, żadna ze spraw nie została zakończona.

Sąd Okręgowy wskazał, iż powyższy stan faktyczny jest niesporny, ustalony został na podstawie dokumentów w postaci: protokołu z Walnego Zgromadzenia (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G. z dnia 27 czerwca 2015 r. (k. 18 – 40), uaktualnionego porządku obrad Walnego Zgromadzenia w dniu 27 czerwca 2015 r. (k. 17), uchwały nr 26/2015 (k. 6), statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. (k. 41 – 53), wniosku zarządu spółdzielni z dnia 12 czerwca 2015 r. (k. 64), protokołów z posiedzenia Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w G. z dnia 3 czerwca 2015 r. z dnia 18 czerwca 2015 r. i z dnia 18 czerwca 2015 r. (k. 67 – 75)

Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o załączenie akt sprawy I C 161/ 14 i I C 656/15 Sądu Rejonowego w Gostyninie; fakt, iż sprawy takie się toczą nie jest sporny między stronami, a powód nie wskazał dokumentów z akt spraw, które chciałby powołać jako dowód w niniejszym procesie. Wbrew twierdzeniom powoda okoliczność, że przeciwko spółdzielni toczą się sprawy o rozliczenie nadwyżki z tytułu wpłat za energię cieplną nie stanowi dowodu nieprawidłowego działania spółdzielni w zakresie podjęcia przedmiotowej uchwały.

Za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd Okręgowy uznał dokumenty w postaci: regulaminów rozliczania energii cieplnej w pozwanej spółdzielni, opinii (...) i adwokata K. W., a także zeznania świadków wskazanych w piśmie z dnia 17 września 2015 r. i nagranie przebiegu posiedzenia, podczas którego podjęto uchwałę. Dla rozstrzygnięcia, czy zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem lub statutem spółdzielni powyższe dokumenty oraz zeznania świadków, a także nagranie przebiegu czynności przy podejmowaniu uchwały nie mają znaczenia.

Nie miały także znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadka wskazanego przez pozwanego; świadek ten nie zeznawałby bowiem o faktach istotnych dla sprawy, miałby przedstawić tylko swoją ocenę, czy też opinię odnośnie skutków podjęcia uchwały, to zaś nie może być przedmiotem dowodu z zeznań świadka.

Oddalono także wnioszek powoda o przesłuchanie świadków na okoliczność formy i sposobu podejmowania przedmiotowej uchwały, jako że przedmiotem rozpoznania w tej sprawie nie jest tryb podjęcia uchwały, a ocena jej treści pod kątem zgodności z prawem i statutem.

Powód nie wykazał, by dokument w postaci uchwały WZ nr 25/2015, wskazującej warunki zwrotu nadwyżki za energię cieplną miał znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa opartego na żądaniu stwierdzenia nieważności uchwały Walnego Zgromadzenia Członków (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. nr (...) z dnia 27 czerwca 2015 r. lub jej uchylenia.

Sąd Okręgowy wskazał, iż art. 42 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze przewiduje, że uchwały walnego zgromadzenia spółdzielni obowiązują wszystkich członków spółdzielni oraz wszystkie jej organy; uchwała sprzeczna z ustawą jest nieważna, zaś uchwała sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godząca w interesy spółdzielni albo mająca na celu pokrzywdzenie jej członka może być zaskarżona do sądu w drodze powództwa o uchylenie uchwały.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga zarzut nieważności przedmiotowej uchwały.

Art. 38 wyżej powołanej ustawy wymienia kompetencje walnego zgromadzenia spółdzielni, a statut pozwanej spółdzielni dotyczący tego organu powtarza treść przepisu prawa spółdzielczego w tym zakresie. W pkt 1 art. 38 wskazano, jako jedno z zadań tego organu, uchwalanie kierunków rozwoju działalności gospodarczej oraz społecznej i kulturalnej. Na ten właśnie zapis ustawy powołało się walne zgromadzenie spółdzielni, jako podstawę podjęcia przedmiotowej uchwały.

Jednak w ocenie Sądu Okręgowego przedmiotem tej uchwały nie było określenie kierunku rozwoju działalności spółdzielni, czy to na polu gospodarczym, czy społecznym lub kulturalnym; treść uchwały dotyczy konkretnego problemu rozliczenia się spółdzielni ze swoimi członkami z pobranych zaliczek na opłaty energii cieplnej i nie ma nic wspólnego z planowaniem rozwoju spółdzielni. W ocenie Sądu Okręgowego, nie można uznać, że w pojęciu „uchwalanie kierunków rozwoju” mieści się wyrażenie stanowiska w poszczególnych, incydentalnych sprawach spółdzielni i jej członków.

Powyższy wniosek nie oznacza jednak, że walne zgromadzenie nie było uprawnione do podjęcia przedmiotowej uchwały. W orzecznictwie i doktrynie ugruntowany jest pogląd, że walne zgromadzenie – jako najwyższy organ spółdzielni – może wyrazić swoje stanowisko w każdej sprawie dotyczącej spółdzielni, jeżeli tylko zostanie ona wprowadzona do porządku dziennego obrad we właściwym trybie; jednakże w sprawach należących do kompetencji innych organów może ono podjąć wyłącznie uchwałę o charakterze opinii, postulatów, czy też zaleceń, pozostawiających podjęcie decyzji ostatecznej organowi właściwemu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 1999 r., I ACa 31/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2006 r., I ACa 741/05, wyrok SN z dnia 21 września 2006 r., I CSK 101/06, Komentarz do Prawa spółdzielczego A. Stefaniaka, Oficyna Wydawnicza Transit 1999 r., Komentarz do Prawa spółdzielczego M. Gersdorf i J. Ignatowicza, Wydawnictwo Prawnicze 1985 r.)

Wbrew stanowisku powoda, przedmiotowa uchwała nie zakazuje rozliczenia kosztów zakupu ciepła, nie rozstrzyga kwestii rozliczenia nadwyżki opłat za energię cieplną, nie przesądza sposobu rozliczenia tej nadwyżki przez zarząd spółdzielni, do kompetencji którego – z mocy art. 48 § 2 Prawa spółdzielczego – należy podjęcie decyzji w tym zakresie. Uchwała ta nie nakłada na członków spółdzielni żadnych nowych obowiązków finansowych, ani nie uszczupla ich majątku, nie zmierza też do tego, by spółdzielnia odniosła korzyści majątkowe kosztem swoich członków, a zatem nie pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy o Spółdzielniach mieszkaniowych w art. 1 ust. 1¹ i art. 4 ust. 1 – 4. Uchwała używa słowa „rekomenduje”, co należy rozumieć, że pozytywnie opiniuje wskazany sposób rozliczenia nadwyżki. Opiniowanie nie ma charakteru wiążącego dla właściwego organu, jest jedynie wskazówką, czy postulatem dla tego organu i nie pozbawia go możliwości podjęcia ostatecznej decyzji. Słownikowo słowo „rekomendacja” oznacza

ocenę, opinię o kimś lub o czymś. Nie można więc twierdzić, że uchwała Walnego Zgromadzenia znosi ustawowy obowiązek rozliczenia przez spółdzielnię kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale, który to obowiązek przewiduje powołana przez powoda ustawa Prawo energetyczne.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona uchwała nie jest sprzeczna z żadnym z przepisów wskazanych przez powoda, a zatem nie można uznać jej za nieważną w myśl art. 58 k.c.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł także sprzeczności uchwały ze statutem spółdzielni. § 86 ust. 5 stanowi, że różnice (nadpłaty lub niedopłaty) za centralne ogrzewanie rozliczane są w terminach ustalonych przez zarząd. Jak to już wyżej wyjaśniono zaskarżona uchwała stanowi jedynie rekomendację dla zarządu, czyli opinię, ocenę w kwestii rozliczenia nadpłaty za energię ciepłą, nie narzuca zarządowi sposobu rozliczenia nadwyżki, nie decyduje za zarząd w tym zakresie, wskazuje jedno z możliwych rozwiązań. Walne zgromadzenie nie usurpuje sobie tą uchwałą prawa podejmowania decyzji w tym zakresie, czy zastępowania zarządu w jego obowiązkach.

W kontekście powyższych rozważań uznać należało żądanie powoda o uchylenie uchwały za niezasadne.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą proces.

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 136 - 142)

W piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2016 r. J. M. – członek (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. – zgłosił interwencję uboczną po stronie powodowej.

(pismo procesowe zawierające zgłoszenie interwencji ubocznej – k. 123 – 126)

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł interwenient uboczny J. M., zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1. naruszenia prawa materialnego:

a) art. 42 § 2 oraz art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 38 ust. 1 -2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze w związku z § 25 statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. poprzez ich niezastosowanie, a także błędu w subsumcji polegającym między innymi na tym, że Sąd a quo przyjął, iż sporna uchwała może zostać podjęta przy przekroczeniu ustawowego zakresu działania Walnego Zgromadzenia oraz nie ustalił stanu faktycznego skutków bezpośredniego wprowadzenia w życie tej uchwały;

b) art. 1 ust. 1¹ w zw. z art. 4 ust. 1 – 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez ich niezastosowanie, a także błędu w subsumcji polegającym między innymi na tym, że Sąd a quo nie rozpoznał skutków spornej uchwały dotyczących osiągnięcia przez pozwaną faktycznych korzyści majątkowych kosztem swoich członków;

c) art. 42 § 3 Prawa spółdzielczego w związku z § 86 ust. 5 i § 84 ust. 6 i 7 pkt 1 statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej oraz w związku z § 12 ust. 1 i § 13 ust. 1-3 i 10 Regulaminu Walnego Zgromadzenia Członków (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. poprzez brak jego uwzględnienia, a także błędu w subsumcji polegającym na tym, że Sąd a quo w sposób nieprawidłowy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania oraz nie rozpoznał zarzutów merytorycznych sprzeczności uchwały z postanowieniami statutu, a także nie rozpoznał błędów proceduralnych przy podejmowaniu spornej uchwały;

2. naruszenia prawa procesowego: art. 227, art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania, niewłaściwą ocenę mocy dowodów, nieobjęcie swymi rozważeniami faktycznego stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia sprawy – tym samym niewyjaśnienie okoliczności istotnych dla wyniku niniejszej sprawy przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów i źródeł

osobowych, które miały na celu ustalenie nieważności czynności prawnej oraz sprzeczności z postanowieniami statutu, a także okoliczności pokrzywdzenia członka.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i stwierdzenie nieważności uchwały nr 26/2015 z dnia 27 czerwca 2015 r. Walnego Zgromadzenia Członków (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. oraz orzeczenie o kosztach procesu za I i II instancję wg norm przepisanych, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie uchwały nr 26/2015 z dnia 27 czerwca 2015 r. Walnego Zgromadzenia Członków (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w G. i orzeczenie o kosztach procesu za I i II instancję wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

Skarżący wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron (w tym interwenienta) oraz z dokumentów w postaci: wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 20 października 2014 r., I C 531/14, kopii uchwały nr 25/2015 z 27 czerwca 2015 r., protokołów z posiedzeń Sądu Rejonowego w Gostyninie oraz opinii biegłych znajdujących się w aktach spraw o sygn. I C 161/14 oraz I C 656/15, kopii wniosków członków spółdzielni o zwrot nadpłat z 21 lutego 2015 r., 4 września 2015 r., 10 września 2015 r., kopii stanowisk pozwanej w przedmiocie zwrotu nadpłat z 30 marca 2015 r., 9 października 2015 r., 3 grudnia 2015 r., regulaminu Walnego Zgromadzenia, nagrania obrad Walnego Zgromadzenia z dnia 27 czerwca 2015 r.

Skarżący wniósł ponadto o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji oddalającego wnioski dowodowe powoda, a które to w ocenie apelującego miały wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

(apelacja – k. 148 – 155)

Pozwany odpowiadając na apelację wniósł o jej oddalenie, a także o zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Pozwany wniósł ponadto o oddalenie wniosków dowodowych wskazanych w apelacji jako spóźnionych, a także nieprzydatnych do rozstrzygnięcia sprawy.

(odpowiedź na apelację - k. 186 - 188)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny oddalił zawarte w apelacji wnioski dowodowe interwenienta ubocznego. Należy bowiem zauważyć, iż wszystkie okoliczności niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały już ustalone na podstawie dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać należy, iż dotychczas zgromadzony materiał dowodowy jest w pełni wystarczający dla prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie istnienia podstaw do stwierdzenia nieważności względnie uchylenia zaskarżonej uchwały. Należy również zauważyć, iż wnioski o przeprowadzenie dowodów, które nie były zawnioskowane przed Sądem I instancji ocenić należy również jako spóźnione w świetle art. 381 k.p.c. Wprawdzie interwenient uboczny zgłosił swoje przystąpienie do sprawy dopiero po wydaniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, nie zmienia to jednakże faktu, iż zgodnie z treścią art. 79 zdanie pierwsze k.p.c. interwenient uboczny jest uprawniony do dokonywania tylko takich czynności procesowych, które są dopuszczalne według stanu sprawy. Niezależnie od tego trzeba wskazać, że wnioski te nie dotyczą okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w sprawie w rozumieniu art. 227 k.p.c.

Przechodząc do rozważań dotyczących zarzutów zawartych w apelacji, w pierwszej kolejności wskazać należy na bezzasadność zarzutu dotyczącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 227, art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania, bezzasadne oddalenie wniosków o dopuszczenie dowodu z dokumentów i źródeł osobowych. Stwierdzić jednakże należy, że wbrew stanowisku

skarżącego, Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń stanu faktycznego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż granice przedmiotowe procesu wyznaczone są nie tylko treścią zgłoszonego w pozwie żądania, ale także treścią przytoczonych przez powoda okoliczności faktycznych mających uzasadniać żądanie. W związku z tym, iż powód podstawy do stwierdzenia nieważności względnie uchylecia przedmiotowej uchwały upatrywał w treści zaskarżonej uchwały, a nie w trybie podjęcia uchwały stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w sposób w pełni prawidłowy oddalił wnioski dowodowe mające na celu ustalenie okoliczności dotyczących formy i sposobu podejmowania przedmiotowej uchwały, jako okoliczności nieistotnych z punktu widzenia zakresu przedmiotowego niniejszego powództwa.

Sąd Okręgowy w sposób w pełni prawidłowy oddalił również pozostałe wnioski dowodowe w postaci regulaminów rozliczania energii cieplnej w pozwanej spółdzielni, opinii prawnych, zeznań świadków oraz nagrania przebiegu posiedzenia, podczas którego podjęto uchwałę. Należy bowiem zauważyć, że w niniejszej sprawie do oceny zgodności przedmiotowej uchwały z prawem lub statutem spółdzielni w pełni wystarczające było porównanie treści zaskarżonej uchwały z odpowiednimi przepisami prawa oraz postanowieniami statutu. W związku z powyższym stwierdzić należy, iż materiał dowodowy na którym oparł się Sąd Okręgowy był w pełni wystarczający dla prawidłowego rozstrzygnięcia, a wskazane wnioski dowodowe zostały w sposób prawidłowy oddalone jako zmierzające jedynie do ustalenia okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Niezasadne okazały się również zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego. Za błędny należy uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 42 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze. Zgodnie z tym przepisem uchwała sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godząca w interesy spółdzielni albo mająca na celu pokrzywdzenie jej członka może być zaskarżona do sądu. Skarżący upatruje sprzeczności przedmiotowej uchwały z § 86 ust. 5 i § 84 ust. 6 i 7 pkt 1 statutu spółdzielni. Zgodnie ze wskazanymi postanowieniami statutu różnice (nadpłaty lub niedopłaty) za centralne ogrzewanie rozliczane są w terminach ustalonych przez Zarząd; wydatki, które członkowie spółdzielni obowiązani są pokrywać obejmują w szczególności koszty eksploatacji, koszty centralnego ogrzewania, dostawy wody i odprowadzania ścieków, eksploatacji dźwigów osobowych, koszty działalności społecznej i oświatowo – kulturalnej, odpisy na fundusz remontowy oraz koszty zarządzania nieruchomościami przypadające na gospodarke zasobami mieszkaniowymi; Zarząd Spółdzielni prowadzi odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencję i rozliczenie wyżej wskazanych kosztów. Należy jednakże zauważyć, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, Walne Zgromadzenie podejmując przedmiotową uchwałę nie wkroczyło w kompetencję zastrzeżoną dla Zarządu Spółdzielni na podstawie § 86 ust. 5 statutu Spółdzielni. Należy bowiem wyraźnie podkreślić, iż wskutek podjęcia przedmiotowej uchwały nie doszło do rozliczenia różnicy w opłatach za centralne ogrzewanie, zaskarżona uchwała ma jedynie opiniodawczy, a nie wiążący charakter, a Zarząd Spółdzielni zachował pełną samodzielność co do sposobu uregulowania rozliczenia nadpłaty lub niedopłaty za centralne ogrzewanie. Mając na uwadze, iż zaskarżona uchwała posiada wyłącznie opiniodawczy charakter nie sposób przyjąć, aby godziła ona w interesy spółdzielni albo by miała ona na celu pokrzywdzenie członka spółdzielni. Uchwała ta nie wywarła bowiem żadnych skutków prawnych, w szczególności nie doszło na jej podstawie do rozliczenia różnicy w opłatach za centralne ogrzewanie, w związku z czym wskutek podjęcia przedmiotowej uchwały nie mogło dojść do pokrzywdzenia którekolwiek z członków Spółdzielni. Z powyższych względów nie sposób jest również przyjąć, aby zaskarżona uchwała pozostawała w sprzeczności z dobrymi obyczajami.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 1 ust. 1¹ w zw. z art. 4 ust. 1 – 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych mający polegać na tym, że Sąd I instancji nie rozpoznał skutków spornej uchwały dotyczących osiągnięcia przez pozwaną faktycznych korzyści majątkowych kosztem swoich członków. Jak to już zostało bowiem wskazane, zaskarżona uchwała posiadała jedynie opiniodawczy charakter, organ kompetentny do podjęcia uchwały w przedmiocie rozliczenia różnic w opłatach za centralne ogrzewanie – zarząd – nie jest w żaden sposób związany treścią zaskarżonej uchwały. W konsekwencji przedmiotowa uchwała nie wywołała żadnych bezpośrednich skutków prawnych, w szczególności nie spowodowała ona osiągnięcia przez pozwaną Spółdzielnię jakichkolwiek korzyści majątkowych kosztem swoich członków.

Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 58 § 1 k.c. i art. 42 § 2 w zw. z art. 38 § 1-2 ustawy Prawo spółdzielcze. Wbrew twierdzeniom skarżącego, podjęcie przedmiotowej uchwały przez Walne Zgromadzenie nie spowodowało przekroczenia zakresu kompetencji tego organu spółdzielni. Jak trafnie wskazał bowiem Sąd Okręgowy, w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym walne zgromadzenie – jako najwyższy organ spółdzielni – może wyrazić swoje stanowisko w każdej sprawie dotyczącej spółdzielni, jeżeli tylko zostanie ona wprowadzona do porządku dziennego obrad we właściwym trybie; jednakże w sprawach należących do kompetencji innych organów może ono podjąć wyłącznie uchwałę o charakterze opinii, postulatów, czy też zaleceń, pozostawiając podjęcie decyzji ostatecznej właściwemu organowi. W niniejszej sprawie zaskarżona uchwała miała wyłącznie opiniodawczy charakter, stanowiła niewiążące dla zarządu zalecenie w kwestii sposobu rozliczenia przez ten organ różnic w opłatach za centralne ogrzewanie. W związku z powyższym podjęcie zaskarżonej uchwały przez Walne Zgromadzenie nie spowodowało wkroczenia w kompetencje zastrzeżone dla innego organu spółdzielni, w szczególności nie spowodowało to wkroczenie w kompetencje zarządu określone w § 86 ust. 5 statutu pozwanej spółdzielni. W konsekwencji nie sposób przyjąć, że zaskarżona uchwała jest nieważna wyłącznie z tej przyczyny, iż przedmiot tej uchwały nie mieści się w pojęciu „uchwalania kierunków rozwoju działalności gospodarczej oraz społecznej i kulturalnej.”

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 107 zdanie drugie k.p.c. Sąd zasądził od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanej spółdzielni kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Należy bowiem zauważyć, iż koszty te powstały wyłącznie w wyniku samodzielnej czynności procesowej interwenienta ubocznego w postaci złożenia i popierania przedmiotowej apelacji. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej została określona na podstawie § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).